

ת"פ 51326/08/20 - מדינת ישראל נגד ידן מיכאל דהן

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 51326-08-20 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כבוד השופטת סימי פלג קימלוב

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ידן מיכאל דהן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים (2 עבירות) - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (**להלן: "חוק העונשין"**) ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, במועד הרלוונטי לעובדות כתב האישום, היה הנאשם מכר של הגברת מ"א (**להלן: "המתלוננת"**) מזה כשנתיים.

ביום 24.4.2020 בסמוך לשעה 17:30 הנאשם אסף את המתלוננת ברכבו מביתה המצוי בקרית חיים על מנת לטייל בבית לחם הגלילית יחדיו. במהלך הנסיעה, בסמוך לתחנת הדלק "מנטה" שבאלונים, העירה המתלוננת לנאשם באשר לכך שהוא עושה שימוש בפלאפון סלולרי בזמן נהיגה ומשכך השיב לה הנאשם **"אל תשגעי אותי אני עצבני"** ואף איים על המתלוננת בפגיעה בה באומרו: **"תיזהרי אני לא אחראי למעשים שלי אני ייתן לך פצצה"**. בהמשך לאמור, תקף הנאשם את המתלוננת בכך שאחז בידה בחוזקה וכן היכה בפניה באמצעות ידו אשר היתה מאוגרפת. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמה למתלוננת חבלה של ממש בדמות חתך בשפה העליונה אשר נתפר והמטומה בידה השמאלית באצבע החמישית.

בסמוך לשער העמקים, זעקה המתלוננת לעזרה כאשר מר אלעד כהנים הבחין במתרחש, התקשר למוקד המשטרה והנאשם נס מהמקום. מיד לאחר בריחתו, הנאשם התקשר באמצעות הפלאפון הסלולרי שלו

לפלאפון שברשות המתלוננת ואיים עליה בפגיעה בגופה ו/או בחירותה באומרו כי אם תגיש תלונה עבריינים יבואו אליה ויטפלו בה ומשכך דרש כי תבטל את התלונה וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה.

תשובת הנאשם לכתב האישום

3. בתשובתו לכתב האישום של הנאשם מיום 10.11.2020 הודה הנאשם שהכיר את המתלוננת והודה שאסף אותה ברכבו. הנאשם טען שבמהלך הנסיעה המתלוננת התעצבנה עליו כיוון שהיה עסוק בקבלה או משלוח מסרונים לבחורה אחרת ועל כן תפסה את הפלאפון הנייד של הנאשם והשליכה אותו מחוץ לרכב תוך כדי נסיעה. המתלוננת החלה לקלל את הנאשם ואף **ניסתה** להסיט את ההגה תוך כדי נסיעה באופן שסיכן את הנאשם ואותה והדבר חייב את הנאשם על מנת שלא לגרום לתאונה, להתגונן ולהזיז את ידו באופן שפגע במתלוננת. בשל כך המתלוננת נחבלה. נוכח מעשי המתלוננת כלפיו ולאור מצבו הרפואי של הנאשם שסובל מחרדות, נבהל הנאשם, נלחץ ונס מהמקום.

פרשת תביעה

4. במסגרת פרשת התביעה הוגשו בהסכמה המוצגים הבאים:

סיכום רפואי מבית החולים רמב"ם - ת/1

דו"ח פעולה של ירדני יאיר - ת/2

מזכרים של השוטרת אגמית דגן - מזכר הנושא את הכותרת דוחות פעולה שוטרים - ת/3

מזכר שכותרתו שיחה של הקורבן והחשוד - ת/4

דו"ח הבהרה מיום 12.7.20 - ת/5

תמלול שיחה משל"ט מיום 3.5.20 - ת/6

תמלול שיחה עם המתלוננת שנערך עם מר ונטורה מיום 3.5.20 - ת/7

דיסק שיחה משל"ט שתומללה - הדיסק יסומן ת/6א.

עדות המתלוננת

5. בחקירתה הראשית סיפרה המתלוננת היא והנאשם ידידים במשך כשנתיים וכי בשנה האחרונה הם לא היו בקשר עד לאירועים מושא כתב האישום. המתלוננת סיפרה על מהות היחסים וציינה שמדובר ביחסי ידידות בלבד וכי היו לשניים מספר פגישות עם הפסקות בין הפגישות.

6. המתלוננת סיפרה על קרות האירועים באותו יום וציינה שהיא והנאשם החליפו ביניהם הודעות וקבעו להיפגש והנאשם הגיע לאסוף אותה עם רכב אפור גדול בסביבות השעה 15:30-16:00 לדבריה מבית הוריה ברחובשבקרית חיים.

העדה המשיכה וסיפרה את הדברים הבאים:

" קבענו להיפגש בשביל לדבר, זה היה בתחילת הקורונה. אני שמתי לב שהוא קצת בלחץ, הייתי בלחץ, ראיתי שהוא לא רגוע. נסענו לכיוון אלונים. שם עצרתי, קניתי כמה דברים, ברגע שעצרתי, עליתי חזרה, חזרתי לרכב, נסענו לכיוון טבעון, הפוך חזרה. ברגע שהוא הסתובב, יש לציין שלכל אורך התשובה היה עצבני, הוא סימס בפלאפון במהלך הנסיעה, הוא לא היה רגוע. כל פעם שאלתי אותו מה קרה, למה הוא נראה ככה. הוא אמר שזה בגלל הקורונה וכל המצב, הוא גם אמר בין לבין אל תשגעי אותי, אני אתן לך פצצה, אל תשגעי אותי. בדרך לקרית טבעון, יש שדה, מעין שדה כזה, זרק לי את הדברים שם שקניתי כולל את הפלאפון. לאחר מכן ביקשתי ממנו שייתן לי לקחת את הדברים וגם את הפלאפון הוא נתן לי לקחת את הדברים אך את הפלאפון השאיר אצלו בין הרגלים. אחרי זה הוא אמר לי "את משגעת אותי את מעצבנת אותי". הוא כיפף לי את היד תוך כדי נסיעה. אני זרקתי לו את הפלאפון מהחלון כתגובה. לאחר מכן הוא הרים את הפלאפון חזרה, חזר לרכב, התקדמנו לכיוון שער העמקים. בכיוון שער העמקים הוא נתן לי סטירה שבמהלך הסטירה הרגשתי את כל הבשר שלי, סחרחורת איומה, דם ניתז על החלון וזה הכל כי אמרתי לו למה הוא מסמס בזמן נהיגה. דם ניתז על החלון ובתגובה הוא אמר לי שאני מלכלכת לו את החלון ואת הריפוד".

המתלוננת המשיכה וסיפרה בעדותה שבהמשך פתחה את דלת הרכב במהלך הנסיעה והחלה לצעוק לעבר העוברים ושבים "הצילו". המתלוננת סיפרה שהנאשם האט את נסיעתו ועצר את הרכב והמתלוננת ירדה ממנו ואז לדבריה ביקשה מהנאשם דרך החלון שיחזיר לה את הטלפון הנייד כיוון שהיא רוצה להתקשר למשטרה והוסיפה "הוא איים עלי שאם אתלונן עליו הוא יביא לי עבריינים וימצא אותי. לאחר מכן תוך כדי שאני מול החלון הביא לי את הפלאפון דרך החלון, יצא מהרכב, השתולל על כל עוברי האורח, צעק על אישה עם עגלה, מה את עושה פה, תיכנסי הביתה, ממש ככה. לא הציע עזרה לא ציע סיוע, התניע את הרכב וברח מהמקום. לאחר מכן בדרכי לתחנת המשטרה הוא התקשר בלי סוף לפלאפון שלי ואיים שימצא אותי שוב, אמר שכל השוטרים חרא וקילל את כל השוטרים. התלהם עלי בטלפון".

7. באשר לחבלות שנגרמו לה סיפרה המתלוננת: "נסעתי למיון שם קיבלתי שבע שמונה זריקות לשפה, היה לי חור מטורף שם למעלה מעל השפה. שם קיבלתי שמונה זריקות, תפרים שהייתי עימם במשך שבועיים, לאחר שבועיים הורדתי את התפרים".

8. במהלך חקירתה הראשית של המתלוננת הוצגו בפניה תצלומים (ת/12) והמתלוננת אישרה כי היא

צילמה אותם והוסיפה : "רואים החור שנהיה לי בשפה, מההדף מהמכה נהיה לי חור בשפה. צילמתי זאת במעמד המקרה כדי לתעד זאת. בהתחלה לא ידעתי שזה היה לי, הסתכלתי במראות, ראיתי הכל דם וצילמתי. בתמונה השניה הרמתי את השפה כדי שיראו יותר את הפגיעה. בתמונה השלישית זה כבר בתפרים. יש פה תפרים. צילמתי זאת לאחר שעשו לי תפרים".

9. במהלך חקירתה הראשית של המתלוננת אפשר בית המשפט לב"כ המאשימה לרענן זיכרונה של העדה לאמירות נוספות של הנאשם כך שאמר לה: "מ' תיזהרי, אני לא אחראי למעשים שלי, אני אתן לך פצצה" והמתלוננת התייחסה ואמרה: "זה משפט מאיים ומפחיד, זה היה כביש ראשי, היה חסר סבלנות, אמר לי אני לא אשלוט בעצמי אתן לך פצצה, אני לא אחראי למעשים שלי. זה היה ממש נראה בן אדם אחר. פחדתי מאד.

10. בחקירתה הנגדית התבקשה המתלוננת להתייחס לדברים שמסרה בעדותה במשטרה ביחס להיכרות עם הנאשם והמתלוננת ציינה : "כמו שאמרתי הגעתי לתחנת המשטרה מאד נסערת, הייתי בחוסר סדר מוחלט, כמו שאמרתי אני זוכרת את הפגיעה במדויק את שאר הפרטים אני לא ממש זוכרת במדויק את השתלשלות האירועים. במשטרה הייתי פצועה וחבולה וכתבתי לא יודעת, , דרך חברים או לא יודעת, אז זה לא מדויק זאת תשובה של בלבול". בחקירתה הנגדית אמרה המתלוננת שהכירה את הנאשם באמצעות אפליקציה ולא זכרה לומר איזו אפליקציה.

11. ב"כ הנאשם הטיח בפני המתלוננת שהקשר בינה לבין הנאשם היה מיני בעיקרו והיא שללה זאת מכל וכל והשיבה : "לא היה קשר מיני ביננו". כמו כן שללה המתלוננת שקנתה אלכוהול וטענה שאלכוהול כלל לא היה איתה בפגישה והוסיפה : "אין ברשותי סמים ולא היו ברשותי. הוא זה שהיה מעשן כל הזמן ומציע לי".

12. באשר למפגש עם העד מר אלעד כוהנים (להלן: "אלעד"), אדם שהגיע לרכב כששמע את צעקותיה אמרה המתלוננת כי אלעד ראה אותה ושאל אותה מה קרה וכי בעת שזה קרה הנאשם יצא מהרכב והשתולל לעברו. המתלוננת ציינה שאלעד ראה אותה נסערת והבין לבד מה קרה. לשאלת הסגור אם אמרה לאלעד שהנאשם לקח אותה טרמפ השיבה: "לא, אמרתי לו שהיינו ידידים ונסענו לטייל". ובאשר להתנהגותו של הנאשם במגש של המתלוננת עם אביעד סיפרה המתלוננת בחקירתה הנגדית: "אני זוכרת בעיקר צעקות, התלהמות, דיבור עם הידיים. היתה אישה עם עגלה ועד ראייה לא היו קשורים אחד לשני. לאישה עם העגלה התקרב ואמר לה כנסי הביתה ואז לקח הרכב ונסע". הוסיפה ואמרה המתלוננת שהנאשם התנהג בהתנהגות מאיימת כלפי העד אלעד.

13. המתלוננת התבקשה לפרט במדויק אם הנאשם נתן לה סטירה או אגרוף והשיבה: "היום אני יודעת אז הייתי נסערת. זה היה שניים, אחד ליד, הוא כופף לי את היד. והשנייה יש לו ידיים מאד ארוכות, או שזו היתה סטירה ופגע בשן ומההדף נוצר החור או שזה היה אגרוף גם לא ראיתי הייתי בקו ישר".

14. המתלוננת נשאלה בחקירתה הנגדית מדוע חרף התנהגותו של הנאשם חזרה לרכב שלו והשיבה:

ת. "הוא איים עלי, אמר לי כנסי לרכב מהר והייתי באמצע שום מקום ופחדתי ששם יקרה לי משהו. נכנסתי וברגע שקיבלתי את המכה וראיתי שקרה לי דבר זה, ידעתי שאני בסכנה".

ש. לפני כן לא חשבת שאת בסכנה?

ת. חשתי סכנה, יחד עם זאת החזיק את הטלפון אצלו אז איך בדיוק אלך? הוא זרק את הטלפון יצא החוצה איתי, אני לקחתי את השקית, בינתיים הוא לקח את הטלפון ושם אותו בין הרגליים עד שהגענו לשער העמקים. שם צעקתי הצילו כמה פעמים, פתחתי את הדלת תוך כדי עצירה, לא נסיעה. אז הטלפון שלי מהרגליים שלו העביר אותו למושב הקדמי ליד הנהג. ביקשתי מהחלון את הטלפון".

15. המתלוננת התבקשה להתייחס לדברים שמסרה למשטרה באשר לאירוע אלימות קודם והשיבה: "כן, כמו שאמרתי הוא בן אדם אלים מאד. הוא פעם ציין בפני שהוא סובל ממאניה דיפרסיה שזה שינויים מאד קיצוניים במצבי רוח, חוסר שליטה על מעשים ולכן כשעשה זאת התנצל הרבה פעמים וביקש סליחה ואמר שלא יחזור על כך, באותו רגע אמר לי שאם אגיד משהו הוא יפגע בי זה היה האופי שלו לאיים".

בהמשך הוסיפה: "לצערי לא חשבתי שזה יגיע למצב הזה. מאד חששתי. גם עכשיו אני חוששת לעמוד פה מאד, מהפחד שיקרה משהו לי ולקרובים שלי. הוא יודע איפה אני גרה. כנראה עשיתי טעות שסמכתי עליו שוב, לא ציפיתי שזה מה שיקרה לי. זה לא משהו שאני גרמתי לעצמי".

16. הסגור הטיח במתלוננת בחקירתה הנגדית שמטרת הפגישה בין הנאשם והמתלוננת היתה לצורך יחסים אינטימיים וכאשר הנאשם סירב לכך התעצבנה ובמהלך הנסיעה הסיטה את ההגה כמה פעמים עד אשר בסופו של דבר הנאשם עצר את הרכב וכי היא גרמה לעצמה את החבלה. המתלוננת שללה את טענתו זו של הנאשם והשיבה: "אני מכחישה את הכל. זה לא קרה מהסיבה הפשוטה שאם הייתי פוגעת בעצמי הוא לא היה צריך לברוח מהמקום בשער העמקים. היה מתעכב ומחכה עד שהמשטרה תגיע. לא שכבתי איתו, לא נפגשתי איתו בשביל לשכב איתו לא היה מקום לצימר, אין כל קבלה ושום דבר שהזמנתי או משהו כזה. רציתי לנסוע איתו להתאוורר. כאשר ראיתי שהוא חסר סבלנות ועצבני, אז הבנתי את המפה וזה היה מאוחר מידי כי קיבלתי את המכה. לא נגעתי ברכב ולא הסטתי לו את הרכב ולא גרמתי לעצמי שום חבלה. לא נגעתי לו

בהגה".

המתלוננת שללה כי החליטה להתנקם בנאשם לאחר שסירב לה וסירב להצטרף לצימר והשיבה בהתייחסותה בבכי: "החלטתי להתלונן אך ורק בשביל שלא אהיה מודעת אבל יהיה מאוחר מידי, זה לא בשביל סקס, אני לא צריכה להתחנן לאף אחד. אני עומדת כאן בשביל שזה לא יקרה לבנות אחרות".

עדות עד התביעה אלעד כוהנים להלן: "אלעד"

17. העד אלעד הציג עצמו כחבר קיבוץ שער העמקים וסיפר בחקירתו הראשית את שאירע במועד האירוע שבכתב האישום:

"בתקופת הסגר עבדתי מהבית. שיחקתי עם בני במגרש הקיבוץ שהוא בסמוך ליציאה מהקיבוץ. שמעתי צעקות רמות עולות מצד הכביש. רצתי לשם, לראות מה קורה, עמד שם רכב בתחנת האוטובוס ומתוכו עלו צעקות. ניגשתי ממרחק ושאלתי בקול רם מה קורה. מהרכב יצאה בחורה שהשפה שלה מנופחת עם דם, גם כתמי דם על החולצה. היא היתה במושב הנוסע, היא אמרה שהנהג היכה אותה ולקח לה את הפלאפון ולא הסכים להחזיר לה אותו. הנהג יצא ממושב הנהג, יצא לכיווני וטען שהיא משקרת. בשלב זה החלטתי פשוט להתקשר למשטרה, למוקד, לא הבנתי מה קורה שם. כשאני מתקשר הבחורה כבר החלה להוציא תיקים מהרכב ולשים אותם בתחנת האוטובוס. הפלאפון שלה עדיין היה אצל הבחור. הוא ראה שאני מתקשר למשטרה, נתתי להם מספר רכב ואז ראיתי שהוא נכנס לרכב ומתכוון לנסוע משם. אמרתי לו שאולי כדאי שייתן לה את הפלאפון כי המשטרה מעורבת, בעודו יושב ברכב, הוא פתח את החלון של הנוסע, הגיש לה את הטלפון ונעלם, נסע. חיכיתי איתה קצת, היא היתה מאד נסערת, לא דיברתי הרבה ביננו, לא היו לי אפילו מים להציע לה. כשהגיעו השוטרים הלכתי. שחררו אותי".

18. באשר למצבה של המתלוננת תיאר העד אלעד שהמתלוננת היתה נסערת ומבוהלת והיה קשה לשוחח עמה כיוון שניכר היה שעבר עליה משהו וכי הנאשם היה מבולבל וצעד קדימה ואחורה ונראה היה כי לא ידע מה לעשות עד שקיבל החלטה להיכנס לאוטו ולנסוע. באמצעות העד הוגש תמלול השיחה שערך למשטרת ישראל (ת/6). משיחה זו עולה שהעד מדווח למשטרה ומספר שישנו זוג שרב ועושה רושם שישנה אלימות וסיפר עוד ש"האישה נראית שהוכתה". הוסיף העד בשיחה ומסר למוקדנית של מספר הרכב של הנאשם וסוג הרכב והוסיף שהנאשם לא מוכן לתת למתלוננת את הטלפון והנאשם רוצה לנסוע עם הטלפון שלה. העד נשאל אם המתלוננת זקוקה לטיפול והוא השיב: "השפה שלה פתוחה היא, כן יש לה דם על הפנים כן".

19. בחקירתו הנגדית אישר אלעד שלא ראה את הנאשם מכה את המתלוננת ואישר שהנאשם לא התנהג בצורה מאיימת כלפיו והוסיף שהנאשם יצא מהרכב ואמר לו שהמתלוננת אינה שפויה ולא יודעת מה היא עושה.

עדת התביעה הגברת דנה אזרן (להלן: "החוקרת אזרן")

20. באמצעות עדה זו הוגשו לבית המשפט חקירת הנאשם (ת/8) ודיסק החקירה (ת/8א), טופס זכויות החשוד (ת/9), מזכר מיום 24.4.20 התנהגות המתלוננת בעת גביית הודעתה (ת/10) ומזכר ניסיון לאיתור הנאשם (ת/11).

21. בחקירתה הנגדית של החוקרת אזרן שאלות רבות באשר לגרסת הנאשם דאז שהמתלוננת גרמה לעצמה את החבלות הנטענות על ידה וכך התבקשה החוקרת אזרן להתייחס לשאלה: **"האם העלית על דעתך שמה שאמר לך הנאשם שרשמת בחקירתו עשוי היה להתרחש? יתכן שהמתלוננת היכתה את עצמה, גרמה לעצמה חבלה, זה קורה עם אנשים עם בעיות נפשיות, וטענה שמי שעשה לה את זה זה הנאשם או ששללת זאת מבלי להעלות על דעתך שזו יכולה להיות אפשרות שקרתה?"**. והעדה השיבה: **"בתור חוקרת כל הטענות שמועלות מפי החשוד והמתלוננת נבדקים. מה אני חושבת ברמה אישית זה לא חשוב מה אני חושבת ברמה האישית"**.

22. במסגרת טענות שהעלתה ההגנה התייחסה למצבו הנפשי של הנאשם אשר סובל מבעיות נפשיות ובעניין זה התבקשה החוקרת אזרן להתייחס האם לאור דברי הנאשם היה מקום לחקור את הנאשם באמצעות חוקר מיוחד וכך השיבה החוקרת **"בשלב זה לא. החשוד ענה לשאלות ודיבר לעניין. לא הציג מסמכים רפואיים של בעיה נפשית שבגללה עלי להעבירו לחוקר מיוחד כמו שאתה טוען. מעבר לכך שבגלל עובדה זו החקירה היתה מצולמת"**.

23. לא מצאתי כל דופי בהתנהלותה של החוקרת אזרן בעניין זה וזאת נוכח העובדה שלבסוף החליטה לתעד את החקירה כיוון שהבינה שיש איזו שהיא בעיה. אציין בעניין זה שלא הועלתה על ידי ההגנה כל טענה באשר למצבו הנפשי של הנאשם בפתח משפטו או בכלל עד לעדותו של הנאשם, שם נטען לראשונה כי הנאשם סובל מבעיות נפשיות.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה העיד הנאשם .

גרסת הנאשם בחקירה - ת/8

24. הנאשם נחקר במשטרה ביום 24.4.20 (ת/8). בחקירתו של הנאשם במשטרה לאחר שוויתר על זכותו לייעוץ משפטי לפני חקירה סיפר שהוא מכיר את המתלוננת מאתר היכרויות וטען שהקשר עם המתלוננת היה למטרות אינטימיות. באשר לאירוע מושא כתב האישום הנאשם סיפר שהמתלוננת הזמינה אותו לצימר, קנתה אלכוהול וטענה שהביאה איתה סמים. בדרך מישהי שלחה לנאשם הודעה והמתלוננת זרקה את מכשיר הטלפון מהחלון. לגרסת הנאשם בחקירה התעצבן על המתלוננת ואמר לה שאינו רוצה ללכת איתה לצימר וכך סיפר הנאשם: **"היא התעצבנה ואמרה לי אתה תיקח אותי לצימר שילמתי לה כבר כסף וסליחה שזרקתי לך את הטלפון היא**

אמר לי (כך לפי המקור - ס.פ.ק) שהיא במצב נפשי לא טוב אמרתי לה לא מקובל עלי קחי את הדברים היא לא רצתה זרקתי לה את הדברים בחוץ". בהמשך פירט הנאשם שהתכוון לשני בקבוקי קולה וצלחת והוסיף: "ושהלכתי להביא את הפלאפון שחזרתי היא אמרה לי את זה אתה עשית לי ועל זה אתה תיעצר (הערת החוקר: מצביע על השפה) פה לשם התחילה להצטער ורצתה שנלך לצימר". כשהתבקש להסביר למה התכוונה במילים "עשית לי" והנאשם אמר: "את הסימן הזה שיש לה בפנים, היא טענה כאילו אני עשיתי לה אין לי מושג בדיוק איך זה קרה לה ואני לא נגעתי בה היא בכך זאת הצטערה ורצתה שנלך לצימר אמרתי לה אני לא לוקח אותך לשום מקום אני הולך הביתה היא לקחה את זה קשה היא השתגעה לא קיבלה את זה התחילה לצעוק: "יא בן זונה אתה תיקח אותי לצימר אני הרבה זמן רוצה לשכב איתך אתה הבטחת לי" יש לי גם שיחות מוקלטות".

25. הוסיף הנאשם בחקירתו ואמר: "שרציתי לנחזיר אותה הביתה היא שיחקה לי עם ההגנה כמה פעמים באמצע הכביש והשער העמקים היה עוברי אורח היא אמרה להם הצילו הצילו הוא הרביץ לי תה מה הוא עשה לי פתח לי את השפה והתחילה להוציא מהפה שלה יותר דם להחמיר את המצב ואמרה להם הוא עשה לי את זה תעזרו לי. אמרתי לה: "מ' קחי את הפלאפון שלך". נכנסתי להתקף חרדה והרגשתי שאני חייב לברוח משם והפלאפון שלה אצלי ובשביל שתצא לי מהאוטו אמרתי לה תמתיני בחוץ אני יחזיר לך וככה היה היא יצאה מהרכב וזה מה שרציתי להוריד אותה מהאוטו כי היא שלוש פעמים ניסתה לעשות לי תאונה וסובבה את ההגה בכל הכוח ולצדדים באמצע הסיבובים של אלוני אבא".

הנאשם שלל מכל וכל בחקירתו פגיעה במתלוננת ואמר: "אין מצב אני לא נגעתי בה ובאף בחורה בחיים שלי שקר וכזב". ובהמשך הוסיף: "את צריכה להבין שהיא עושה את זה באופן קבוע גם לגברים אחרים ויש לי שיחות מוקלטות איתה שהיא אומרת אני יתקשר למשטרה ואני אומר לה אל תתקשרי וזה על אחרים". באשר לחבלה שנגרמה לכאורה למתלוננת אמר הנאשם: "אולי היא קיבלה מכה ממה שהיה עשתה את זה לעצמה היא בטוח פגעה בעצמה היא עשתה את זה כבר כמה פעמים איתי הביאה לעצמה מכה ואמרה אתה עשית לי את זה". אף כשהוצגו בפני הנאשם תמונות שצולמו על ידי המתלוננת השיב: "כואב לי שהיא עשתה את זה לעצמה ואין לי מושג איך זה הגיע אליה".

עדות הנאשם בבית המשפט

חקירה ראשית

26. בחקירתו הראשית סיפר הנאשם שילדותו לא היתה פשוטה וגדל במשפחה לא קלה. עוד סיפר הנאשם שסבל מבעיית קשב וריכוז ובעיה של הפרעה דו קוטבית וכי בשנתיים האחרונות הצליח לשקם את עצמו. באשר להיכרות עם המתלוננת סיפר הנאשם: "בחורה שהכרתי דרך האתר אפליקציית היכרויות. זיהיתי בה בעיה כלשהי מבחינה אישית. היה לי מוזר איתה אך גם אני עברתי תקופה קשה וזרמתי עם זה. היו לי איתה הרבה סיטואציות קשות. כל פעם היה עלי לוותר. היא אדם שידוע להציק ודורש תשומת לב מעבר לנורמה. באחד הימים היה לה קטע בביתה, היא זרקה על אביה תפוז. היא התקשרה אלי ואמרה לי שאינה יכולה להישאר עמו שישי שבת ואם אני יכול להתלוות אליה לצימר. אמרתי לה שכן, הרשגתי חנוק בבית, היתה

קורונה, הרגשתי בודד ואמרתי שאזרום עם זה. נסעתי לאסוף אותה, בדרך היא באה בצורה אדישה, עשתה טובה שזרקה את התיק מאחור, ביקשתי ממנה להזדרז גם בגלל שהיו רכבים מאחורה וגם כי לא התאים לי האופן האדיש שהתנהלה. היא עלתה לרכב, התחלנו בנסיעה הרגשתי מוזר היתה בלחץ לא רגיל. ...היא שאלה אותי אם היום אני אשכב איתה ואם הבאתי איתי סמים ואמרתי לה לא זה ולא זה. אמרתי לה שבאתי איתה בקטע של לצאת לצימר כי היה לה וויכוח עם אבא בואי נעביר הזמן בסבבה. בתקופה ההיא כן יכולתי לעשן. לא הבאתי עימי בגלל המצב הכלכלי שהיה והחלטתי שבאותו יום לא היה פשוט, לא יודע מה היא רצתה, בשלב מסוים היא ירדה מהרכב לקנות אלכוהול קצת לפני ג'למה בין יגור לג'למה, היא איפרה לי ברכב, קלטתי זאת ושאלתי מדוע עשתה זאת והיא אמרה שהיא מפחדת שיעוף עליה אפר מהחלון אז העדיפה לכשות עם חלון סגור. אמרתי לה שזה טנדר של עבודה שיקר לי וביקשתי ממנה לפתוח החלון ושתאפר כפי שצריך. אני אדם רגוע מטבעי עד שזה קורה, במיוחד לאור מה שעברתי בחיי. המשכנו בנסיעה מישהי שלחה לי הודעה, לפני ששלחה לי הודעה, שאלה אותי אם הבאתי משהו ואמרתי לה שלא. היא אמרה שאני אעצור בתחנת הדלק והיא תקנה שתייה". " (עמ' 26 לפרוט' ש' 1-18).

27. הנאשם סיפר בחקירתו הראשית שהמתלוננת ירדה מהרכב וקנתה שתייה חריפה והשניים המשיכו בנסיעה לכיוון הצימר שהיה באלוני אבא. או אז לטענת הנאשם: "היא קלטה את ההודעה ששלחה הבחורה בשם אנסטסיה היא קלטה את זה וזרקה את הטלפון דרך החלון זה היה תוך כדי נהיגה. כעסתי עליה מאד. זכור לי שהתפתח ביננו ויכוח התכוונתי לקחת את הפלאפון. ירדתי לקחת את הטלפון שלי, עצרתי בצד הדרך. כאדר חזרתי ראיתי שהיא התקשרה למשטרה מהטלפון שלה. הטלפון שלי היה שבור. באתי לקחת את הטלפון שלה, כעסתי מאד מהאירוע הזה, אמרתי שלא אפגע בה פיסית. אמרתי אחזיר לה באותו מטבע, היה בכוונתי לקחת את הפלאפון ולפוצץ לה אותו על הרצפה, התאפקתי לא לעשות זאת. באותו רגע אמרתי לעצמי היה שלב שזרקה לי את הפלאפון מהרכב, הלכתי להביא את הפלאפון, הפלאפון היה אצלה ביד משכתי לה את הפלאפון. בו זמנית ראיתי שהיא מחייגת למשטרה. ראיתי שיחת חירום. נדהמתי. את גם זורקת לי את הפלאפון מהחלון וגם מצפה כביכול שאבוא בצורה אלימה ומתקשרת זו זמנית למשטרה. היא ציפתה שאני אתקוף אותה או אקלל אותה אחרי שזרקה לי את הפלאפון. למזלי אין לי מושג איך זה קרה, גם קלטתי את שיחת החירום שעשתה, זה היה רגע אחד ששלטתי בעצמי ולא פיצצתי לה את הטלפון חזרה על הרצפה. החלטתי שאנחנו חוזרים לבית, אמרתי לה שהטיל הזה נגמר מבחינתי ואני לא רוצה לצאת איתה. היא לא קיבלה את זה" (עמ' 26 לפרוט' ש' 20-33). הנאשם סיפר בחקירתו הראשית כי התפתח ויכוח בין השניים, הנאשם כעס על המתלוננת והיא כעסה עליו והחלה לקלל אותו.

28. הנאשם המשיך וסיפר שביציאה מאלונים לכיוון צומת יגור החלה המתלוננת להסיט את ההגה כמה פעמים תוך כדי נסיעה ותיקן עצמו שזה היה ליד תחנת האוטובוס ליד שער העמקים (ההדגשה שלי ס.פ.ק.). ותיאר את השתלשלות העניינים: "שם נפתחו לה העיניים היא נעשתה כמו שד, זה הפך למקום אמרתי לה בואי נירגע, היא החלה להשתולל ברכב, לא רוצה, תהיה מה יהיה לך, סוחר סמים. המציאה עלי כל מיני דברים הזויים. אתה סוחר סמים, היא שלחה לי ימ"ר היא טענה שאני מגדל סמים, באו אלי ימ"ר ושאלתי אותם מהי הסיבה שבאו אלי, ידעתי שזו היא. הבנתי שמדובר במישהי בעייתית" (עמ' 27 ש' 8-11).

29. הנאשם נשאל בחקירתו הראשית איך המתלוננת קיבלה את המכה והשיב: "או מהיד שלי או מהיד שלה. כשאני תפסתי לה את היד. זה לא שהיא עשתה את זה לעצמה כפי שזה פורש בחקירה. היתה סיטואציה מאד קשה. הבירה היחידה שהיתה לי להסיט לה את היד שלא תיגע לי יותר בהגה. אחרי שזרקה לי את הפלאפון ועשתה את שעשתה והיה לי רצון להרגיע אותה בכוח פיזי מינימאלי, היא ניצלה את המומנט שאני גבר והיא בחורה והיא אמרה לי אם תיגע בי אתה תסתבך. לא שדמתי לב שיש לה דם בפנים. אמרתי לה יש לך דם בפנים בואי נעצור בצד לשטוף את הדם. היא עשתה ככה (הערה: הנאשם מדגים עם ידו מריחה מסביב לפה) (עמ' 27 ש' 19-24).

30. הנאשם סיפר שהיה בלחץ לאחר שהמתלוננת לדבריו הסיטה את ההגה ואמר לה שלא תיגע בהגה שוב וצעק עליה ואמר לה שאם תמשיך יכה אותה וזה יגמר ברע. הנאשם סיפר שלא ידע מה לעשות רצה לעצור את הרכב באמצע הכביש ולא יכול היה ועל כן תפס את ידה של המתלוננת בחוזקה והזיז אותה לצד ימין ויכול להיות שקיבלה מכה.

31. הנאשם סיפר שכאשר הגיע לתחנת האוטובוס בשער העמקים ושם עברו שני עוברי אורח אחד מהם היה עם עגלה של תינוק. שם היתה אפשרות לעצור ועל כן עצר את רכבו ואמר למתלוננת לרדת מהרכב. בכל הזמן הזה מכשיר הטלפון הנייד של המתלוננת היה אצל הנאשם וחיפש דרך לדבריו "לשלוט בה". הנאשם מציין שהתכוון להשיב לה את הטלפון אך שם המתלוננת עשתה "סצנה רצינית". וכך תיאר הנאשם את השתלשלות העניינים: "היא ראתה שני עוברי אורח, החלה לצעוק ואמרה: 'תקפו אותי הרביצו לי'. עברו שני אנשים נלחצו ממה ששמעו. שאלו אותי מה קרה. אני זוכר שאני משקל נוצה. רעדו לי השפתיים אמרתי לו שהיא משוגעת ושהיא עשתה זאת לעצמה. מהלחץ ברחתי. לא היתה סיבה אחרת. הלכתי להגיש עליה תלונה אצל חוקר משטרה בשם נאדר חניני ממגדל העמק. סיפרתי לו על האירוע הוא אמר לי תחכה הוא אמר שבטח כבר הגישה עלי תלונה וחבל שאגיש תלונה. זרמתי עם זה. לא יודע מה הסיבה שלא התעקשתי. הייתי בתחנה, יכולתי שבגלל הסטרס לא יבינו אותי. אחר כך הלכתי לבית, אמי התקשרה אלי ואמרה לי שחיפשו אותי. הטלפון שלי לא מקבל מספרים חסויים. למיטב הבנתי ניסו ליצור קשר עימי קשר ממשטרת זבולון ואל הצליחו, תפסו את אימי".

32. הנאשם עמד על טענתו שבטלפון הנייד התפוס בידי המשטרה ישנן הקלטות מהן ניתן ללמוד שהנאשם לא איים על המתלוננת וכי בטלפון הנייד ישנן ראיות אשר יש בהן כדי לתמוך בטענותיו של הנאשם.

חקירה נגדית

33. בחקירתו הנגדית התבקש הנאשם להתייחס לחקירתו במשטרה והוא השיב כי בחקירה דיבר מתוך לחץ ולא זכר טוב יותר. הוסיף ואמר הנאשם בחקירתו הנגדית כי סיפר אמת בחקירה וכי אין לו כל אינטרס לשקר. באשר לשימוש בסמים האנשים אישר שבאותה עת עישן סמים אולם לא באותו יום.

34. באשר למסלול הנסיעה שנסעו הנאשם והמתלוננת ציין הנאשם כי נסעו דרך הצ'ק פוסט לצומת יגור, מצומת יגור

לג'למה לדבריו, שער העמקים ואחרי שמער העמקים לפני שדה יעקב, שמאלה לאלונים. ציין הנאשם כי זו הדרך שנסעו חזרה. הנאשם סיפר שבצומת אלונים המתלוננת קנתה אלכוהול בתחנת הדלק. הנאשם חזר על גרסתו בחקירתו הנגדית שמישהי שלחה לו הודעה בזמן הנהיגה לטלפון וזה הציק למתלוננת שלקחה את הטלפון הנייד שלו והשליכה אותו מהחלון השמאלי הקרוב לנהג וזה היה תוך כדי נסיעה וכל תיאר הנאשם את השתלשלות העניינים:

"ת. היא קנתה אלכוהול בתחנת דלק אלונים. התחלנו לנסוע, אולי דקה וחצי לאחר מכן, זכור לי מה קרה בתחנת הדלק, הרשיתי לעצמי להתקדם איתה. ניצלתי ההזדמנות שלא היתה איתי דקה שתיים ברכב, העדפתי בזמן הזה, היא בדיוק הגיעה והספקתי לקבל עוד הודעה מאנסטסיה, כשהיא ראתה את זה היא זרקה את הפלאפון מהחלון והחלה לומר לי אתה לא מתבייש? אני איתך. אתה איתי ואיתה. יא חתיכת זבל. עכשיו בוא נראה עם מי תדבר ואיך למזלי הטלפון עוד עבד.

ש. יצאתם מצומת אלונים. באיזה שלב מ' זרקה לך את הטלפון מהחלון?

ת. אחרי שיצאנו מתחנת הדלק. בערך 2 דקות אחרי. לכיוון אלוני אבא.

ש. בהתחלה אמרת שהגעתם לצומת אלונים ומשם חזרתם.

ת. מתחנת דלק אלונים יש כביש שמוביל לאלוני אבא. בתחנת הדלק התכתבתי איתה. יצאנו מתחנת הדלק לכיוון הצימר באלוני אבא. דקה אחרי שיצאנו מתחנת הדלק קיבלתי ההודעה. היא תפסה את הטלפון וזרקה לי מהחלון. אז עצרתי את הרכב לקחת את הטלפון, כשחזרתי ציפתה ממני לתגובה. באתי להיכנס לרכב הוצאתי לה את הדברים הנחתי לה את הדברים ואמרתי לה שלא רוצה לנסוע איתה לשום מקום. אמרתי שלא אשאיר בכביש ואחזיר אותה לביתה. כשניגשתי אליה הטלפון שלה היה ביד ורציתי לשבור לה אותו.

לשאלת בית המשפט איפה כל זה היה אני משיב שיש צומת אלונים, עצרנו, כאשר יצאתי לכיוון אלוני אבא" (עמ' 33 לפרוט' ש' 16-25).

35. הנאשם התבקש להתייחס לעובדה שלטענתו המתלוננת השליכה את הטלפון הנייד מהחלון הקרוב אליו בצד שמאל וכך היו תשובותיו:

"ש. אתה אומר שזה היה כביש דו סטרי.

ת. כן

ש. מ' זרקה לך את הפלאפון מהחלון שלך?

ת. כן.

ש. זה אומר שהטלפון עף לנתיב או לנתיב הנגדי או לשוליים של הנתיב שלך?

ת. אני לא מכיר שוליים בכביש הזה. לפי דברייך את מדברת על פיזיקה, דברים שלא מוכרים לי. רכב נוסע במהירות 80 קמ"ש, עף ממנו 200 גרם מהחלון, איך קבעת שמסתיים בנתיב שהוא כביכול נפל עליו?

ש. לשאלת בית המשפט: אם היא זרקה את הפלאפון בזמן נסיעה ונסעת בנתיב הימני ואמרת שזרקה זאת מהחלון השמאלי בצד שלך, ההיגיון אומר שהפלאפון נפל לאמצע הכביש מה עשית?

ת. איפה עצר בדיוק הפלאפון בין השוליים לחלק הארי של הכביש. יצאתי אחרי כמב מטרים, ניגשתי להביא הפלאפון, חזרתי לכיוון מ', היא היתה עם הטלפון שלה ביד בו זמנית חייגה למשטרה. קלטתי אותה רציתי לקחת ממנה את הפלאפון, היו שם שקיות עם דבריה, הוצאתי אותן. החלטתי להשאיר לאחר מכן חזרתי לקחת אותה.

36. הנאשם התבקש להתייחס לגרסת המתלוננת לפיה הנאשם איים עליה ואמר לה "אל תשגעי אותי אני עצבני" ואיים עליה שהוא לא אחראי למעשיו ויתן לה "פצצה" והנאשם השיב: "אני זוכר משהו דומה כשהיא הסיטה לי ההגה כמה פעמים אך לא בהקשר שאת מדברת עליו"...אני לא זוכר זאת בדיוק כך. אני זוכר שהיה סוג של הרתעה בקטע של להרגיע אותה. אני זוכר שאמרתי לה תירגעי, אם לא אני לא אחראי על המעשים שלי. זו האפשרות היחידה שהיתה חיפשתי כל דרך להרגיע אותה, בדרך מאיימת, תחנונים, היתה שם הרבה בירוקרטיה".

בהמשך הסביר הנאשם את האמירות שאמר למתלוננת:

"ת. מ' היתה במצב שגעת, איבדה עשתונות. היה מקום של להרגיע אותה, אמרתי כמה דברים לא זוכר בדיוק מה נאמר שם. בהקשר להסטה של ההגה עם הידיים שלה ולא בהקשר של הטלפון ולא בהקשר של השיחה עם אנסטסיה ולא שהקשר שהתכתבתי באמצע נהיגה אלא נטו בכך שהייתי איתה והתכתבתי עם מישהי אחרת בו זמנית".

ש. אני אומרת לך שאמרת את הדברים וצפית ברמה גבוהה של הסתברות כי המילים שלך יגרמו למ' לפחד בליבה וירתיעו אותה.

ת. כן. לא היתה לי אופציה אחרת. זו אלטרנטיבה יחידה שהיתה לי, אם לא היינו נהרגים. אם לא היתה ממשיכה להסיט לי את ההגה והורסת את רכבי וגורמת לתאונה קשה.

ש. אם נגעה לך בהגה ברכב מדוע לא עצרת הרכב בצד?

ת. לא היתה אפשרות. זה כביש צו מאלוני אבא ולא היתה באפשרותי לעצור בצד. היה מאחורי אוטובוס, כביש צר. החלטתי לקחת אותה הביתה".

37. בדיון המשך לחקירתו הנגדית של הנאשם התבקש לציין באיזו צורה וכמה פעמים נגעה המתלוננת בהגה והנאשם השיב: **"פעם ראשונה זה היה אחרי תחנת הדלק שנסענו לכיוון הצימר. זו היתה הפעם שזרקה לי את הפלאפון, כאשר הסתובבתי וחזרתי לכיוון ביתה, שם היה הסיפור עם ההגה. כשהיא אמרה לי בוא נחזור לצימר, שם היה הסטה עם ההגה. הרגע הזה התחיל כאשר החלטתי לחזור הביתה ולבטל את הצימר"**.

בהמשך אמר הנאשם:

"לשאלת בית המשפט איך זה הסתיים אני משיב שזה הסתיים בזה שהיא החלה לצעוק, אני גם הייתי בסטרס והחלטתי להורידה מהרכב. היא באה לנגוע לי שוב בהגה, לא היתה לי ברירה, הסטתי לה את היד שלא ידע לי בהגה."

לשאלת בית המשפט איך הסטתי לה את היד, אני משיב שהיא באה לנגוע שוב בהגה, תפסתי לה את היד והעפתי אותה בחוזקה לצד ימין". (עמ' 40 לפרוט' ש' 20-24).

38. בהמשך חקירתו הנגדית אמר הנאשם והסביר: **"בפעם הראשונה הייתי מאופק וכך גם בפעם השנייה והשלישית. כשזה הגיע למצב של שגעת התפרץ לה משהו נפשי בלתי ניתן לשליטה הייתי צריך להפעיל כוח סביר מינימאלי שלא תגרום לתאונה ממשית"**.

כשהתבקש הנאשם להסביר מהו כוח סביר לגרסתו הנאשם השיב: **"אני משיב שראיתי שהיא באה להסיט לי את ההגה תפסתי לה את היד והסטתי אותה לכיוונה"**.

הנאשם לא שלל שכתוצאה מכך המתלוננת נפגעה ועל פי דבריו בחקירה הנגדית: **"מודה הסטתי לה את היד ויכול להיות שכתוצאה מכך היא קיבלה מכה. זה הגיוני לא התכוונתי לתת לה מכה"**. ..לשאלת בית המשפט האם יכול להיות שכאשר הזזתי לה את היד קיבלה מכה בפנים אני משיב שכן".

39. כשהוצגו בפני הנאשם בחקירתו הנגדית תצלומים של החבלות של המתלוננת ונשאל אם אלו החבלות שראה בזמן האירוע הנאשם השיב בשלילה.

40. באשר לאמור בכתב האישום על כך שלאחר האירוע הנאשם התקשר למתלוננת ואמר לה שאם תגיש תלונה למשטרה ישלח אליה עבריינים, הנאשם אישר שהתקשר למתלוננת ואולם לדבריו **רצה להרגיע את הרוחות ולא היה איום ממשי**.

41. בסוף עדותו של הנאשם בבית המשפט ביקש לקבל לידיו את מכשיר הטלפון התפוס בידי המשטרה. המאשימה הסכימה להשבת הטלפון הנייד. הנאשם טען בעדותו שישנן שיחות מוקלטות שעשויות לסייע להגנתו.

תמצית סיכומי המאשימה

42. המאשימה טענה כי הוכיחה מעבר לכל ספק סביר את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום ועתרה להרשעתו של הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

43. המאשימה טענה שמעדות המתלוננת הן במשטרה והן בבית המשפט עולה מסקנה אחת ויחידה כי הנאשם פגע במתלוננת. בעדותה סיפרה המתלוננת לבית המשפט את שחוותה בצורה אותנטית ומבלי להפריז או לנסות לנקום בנאשם. המתלוננת מסרה הסבר הגיוני ורצוף של האירועים בצורה עקבית וכנה ותיארה את תחושותיה במהלך האירוע, שתפה שפחדה ואוימה על ידי הנאשם. כמו כן טענה המאשימה שעדותה של המתלוננת נתמכת בעדויות נוספות בין היתר עדותו של אלעד שהוא עד נטרלי, שיחה למוקד 100 שבוצעה על ידי העד אלעד בזמן אמת, תמונות של החבלות (ת/12) ודו"ח סיכום רפואי (ת/1).

44. באשר לעדותו של אלעד, טענה המאשימה שמדובר בעד נטרלי שפירט בפני בית המשפט את השתלשלות האירועים ממשמע צעקותיה של המתלוננת. טענה המאשימה בסיכומיה שהעד רץ למקום לאחר ששמע צעקות רמות, כשהגיע למקום ראה את המתלוננת עם שפה נפוחה ומדממת. המתלוננת סיפרה לו באופן ספונטני בסמוך לאירוע כי הנאשם היכה אותה תוך שהיא נסערת. העד העיד בצורה קוהרנטית וניתן היה להתרשם מאותות האמת בעדותו. המאשימה טענה כי מדובר בחריג לעדות מפי השמועה על פי סעיף 10(1) לפקודת הראיות (נוסח חדש), תשל"א - 1971 **(להלן: "פקודת הראיות")** שכן העד שמע באוזניו את צעקותיה של המתלוננת, וראה אותה נסערת וחבולה בפניה.

45. באשר לעדותה של החוקרת הגברת דנה חתן, באמצעות עדה זו הוגשו מוצגי תביעה והמאשימה טענה כי העדה פעלה כראוי וכמצופה ממנה וענתה בעקביות ונחרצות וניתן היה להתרשם מאמיתות דבריה.

46. טענה המאשימה כי ראיות מחזקות לעדות המתלוננת הן: סיכום רפואי מבית החולים רמב"ם (ת/1), דו"ח פעולה של השוטר יאיר ירדני (ת/2), מזכר שכותרתו דוחות פעולה שוטרים (ת/3), דוח הבהרה מיום 12.7.20 (ת/5), תמלול שיחת משל"ט מיום 3.5.20 (ת/6), מזכר שיחה עם המתלוננת מיום 3.5.20 (ת/7).

47. טענה ב"כ המאשימה שאל מול ראיות המאשימה, ניצבת עדותו של הנאשם אשר אינה עקבית מרגע החקירה במשטרה ועד היום ורוויה בסתירות. מדובר בגרסה מתפתחת ומזגזגת אשר אינה תואמת את הגרסה בתחנת המשטרה. המאשימה טענה שאין ליתן כל אומן בעדותו של הנאשם וכי ניתן לומר שכבש את עדותו בבית המשפט. באשר לעבירת התקיפה הנאשם הודה ביסוד העובדתי של העבירה בכך שהיכה את המתלוננת לצד הסבר ובאשר ליסוד הנפשי היה הנאשם מודע לתוצאת התקיפה ולאפשרות גרימתה ולכל הפחות היה עליו לצפות כי שעה שהיכה את המתלוננת בחוזקה רבה תיגרם לה חבלה. ב"כ המאשימה טענה שעדותו של הנאשם בבית המשפט היתה לא פשוטה שכן הנאשם התחמק ממענה לשאלות ומסר תשובות ללא קשר לשאלות והתחכם. המאשימה טענה שאין ליתן אומן בגרסת הנאשם ויש להעדיף את גרסת המתלוננת שעמדה איתנה ומהימנה וכי גרסת הנאשם בבית המשפט שהמתלוננת נגעה בהגה או ניסתה לגעת בהגה בסמוך לשער העמקים וכתוצאה מכך הזיז את ידה וידו פגעה בה היא גרסה כבושה.

48. באשר לטענת ההגנה למחדלי חקירה ביחס לאי פריקת הטלפון הנייד של הנאשם, טענה המאשימה כי אין מדובר במחדל חקירה וכי למרות שלא התקבלה בקשה להחזרת תפוס בטרם החלה שמיעת הראיות, הסכימה המאשימה להשבת מכשיר הטלפון הנייד וזאת טרם סיום פרשת ההגנה על מנת לאפשר לנאשם למצות את הגנתו. מכשיר הטלפון של הנאשם נתפס כשהוא שבור והוחזר לידיו במצב זה אולם ניתן היה באמצעים פשוטים לנסות להפעילו שכן טען כי מדובר בסוללה, אולם הנאשם לא בדק את הטלפון ובחר לוותר על טענתו. בחקירתו במשטרה טען הנאשם כי יש לו שיחות מוקלטות אולם כשנתבקש להביאם טען שאין בידו כאלו והוסיף מעבר לכך.

49. בסיכומיה התייחסה ב"כ המאשימה להגנת הצורך נוכח גרסתו של הנאשם וטענה כי ככל שתיטען טענה זו הרי שהנאשם לא עומד בתנאי סייג הגנת הצורך.

תמצית סיכומי ההגנה

50. ב"כ הנאשם עתר לזיכוי הנאשם. טען ב"כ הנאשם כי ראיות התביעה בנויות בעיקר על גרסתה של המתלוננת אל מול גרסת הנאשם כאשר לטעמו של הסנגור העד אלעד לא היה עד להתרחשות אירוע האלימות הנתען וחלקו היה לאחר סיום האירוע. טוען ב"כ הנאשם כי במקרה זה כאשר ההכרעה נשענת על העדפת עדות על פני עדות אחרת ולא קיימת ראיה נוספת להתרחשות האירוע וכאשר קיימים מחדלי חקירה ראייתיים לאירוע עצמו, הרי שיש מקום שבית המשפט ינקוט במשנה זהירות בטרם יסיק מסקנות שעלולות לחייב את הנאשם.

51. טען ב"כ הנאשם שבחינת עדות המתלוננת מלמדת שמדובר במתלוננת שאינה אמינה, עדותה אינה עקבית והיא נסתרה על ידי ראיות נוספות שהובאו על ידי המאשימה עצמה ובעדותה סתירות מהותיות רבות. כך למשל טען הסנגור שלטענת המתלוננת הנאשם סטר לה והריפוד והחלון התלכלכו והיא פתחה את דלת הרכב במהלך הנסיעה ואז הנאשם האט את הרכב ועצר אותו ואילו בהמשך טענה שפתחה את הדלת כאשר הרכב עצר דבר המלמד על עדות שאינה עקבית.

זאת ועוד, טען ב"כ הנאשם כי המתלוננת טענה בניגוד לאמור בכתב האישום שכאשר יצאה מהרכב ביקשה מהנאשם דרך החלון שיחזיר לה את הפלאפון כי היא רוצה להתקשר למשטרה והוא איים עליה שאם תתלונן עליו יביא לה עבריינים ולאחר מכן מסר לה את הפלאפון דרך החלון. מנגד טוען הסנגור, המאשימה טוענת בכתב האישום שהנאשם התקשר למתלוננת ובשיחה אמר לה כי אם תגיש תלונה עבריינים יטפלו בה. דא עקא שלטענת הסנגור גם המאשימה איננה מקבלת את גרסתה של המתלוננת.

מוסיף וטוען הסנגור שהמתלוננת טענה שהיתה בבית החולים שם ניתנו לה שמונה זריקות דבר שאין לו תימוכין בתעודה הרפואית ת/1. בהמשך, טוען הסנגור טענה המתלוננת שהוציאו לה שתי קעריות דם מלאות וכי גם לטענה זו אין כל בסיס בת/1. טענה זו טוען הסנגור, איננה מתיישבת עם התנהלותה של המתלוננת בסמוך לאירוע בכך שטענה שהיא לא זקוקה לטיפול רפואי כעולה מת/2.

באשר למפגש של המתלוננת עם העד אלעד, טוען הסנגור בסיכומיו, לגרסת המתלוננת לא אמרה מאומה לעד ואולם העד עצמו סיפר שהמתלוננת ביוזמתה סיפרה את הפרטים. גם באשר להתנהלותו של הנאשם במפגש עם אלעד טוען הסנגור שישנן סתירות בין גרסת המתלוננת לבין עדותו של אלעד. המתלוננת סיפרה שהנאשם קילל את אלעד והתנהגותו היתה מאיימת ואילו העד אלעד סתר גרסה זו.

52. באשר לעדותו של הנאשם טען הסנגור שיש ליתן לעדות זו משקל ראייתי מלא וניתן היה להיווכח שהנאשם העיד בצורה עניינית לכל אשר נשאל וניסה לדייק בדבריו. כמו כן טען ב"כ הנאשם שבעניינו של הנאשם הוגש מסמך רפואי מרופא פסיכיאטר (נ/1) שמסביר את מגבלותיו של הנאשם. מהמסמך עולה שהנאשם סובל מבעיות קשב וריכוז כשברקע הפרעת אישיות גבולית על כן, טוען הסנגור בחינת עדותו של הנאשם על ידי בית המשפט אמורה להיות בשים לב לאישיותו ומגבלותיו של האדם שמעיד על דוכן העדים.

53. ב"כ הנאשם טען כי עומדת לנאשם הגנה לאחריות הפלילית של הגנת הצורך וטען עוד שהנאשם עומד בתנאים לסייג זה וזאת אל נוכח גרסת הנאשם שהמתלוננת הסיטה את ההגה בזמן הנסיעה לפעול להורדת המתלוננת מהרכב והעובדה שהנאשם בחר להמשיך בנסיעה אין בה כדי לשלול מהנאשם את ההגנות הנטענות והפנה לתנאים לתחולת סייג הגנת הצורך.

54. ההגנה טענה למחדלי חקירה, כאלו המצדיקים זיכוי הנאשם. כך למשל טען הסנגור כי לא בוצעו פעולות חקירה כדי לבחון גרסתה של המתלוננת באשר לטענת המתלוננת לחבלה ומצופה היה כי רכבו של הנאשם יבדק לגילוי ממצאים פורנזיים. כמו כן טען הסנגור שלגרסת המתלוננת כאשר יצאה מהרכב הנאשם יצא בעקבותיה והחל לצעוק לעבר אישה שעמדה במקום והמאשימה לא הביאה כל ראיה כדי להעיד על ניסיון לאתר את אותה עדה ולבחון גרסתה של המתלוננת. מוסיף וטוען הסנגור שהטלפון הנייד של המתלוננת לא נבדק לאור גרסתה שהנאשם התקשר אליה לאחר עזיבתו את המקום ואיים עליה שימצא אותה.

דין והכרעה

55. לאחר ששמעתי עדויות התביעה ועדותו של הנאשם ולאחר שעיינתי בראיות שהוצגו לעיוני, נתתי אמון בעדותה של המתלוננת ועדי התביעה האחרים ולעומת זאת לא נתתי אמון לעדותו של הנאשם ולגרסתו כפי שיפורט בהמשך.

56. ראשית אציין כי דעתי איננה כדעת הסנגור המלומד שסבור כי מדובר בגרסה מול גרסה. הגם שלאירוע עצמו היו עדים רק הנאשם והמתלוננת, גרסתה של המתלוננת מקבלת חיזוק ראייתי הן באמצעות עדותו של העד אלעד והן תצלומי החבלה שנגרמה למתלוננת כעולה מהראיות שהוגשו לבית המשפט.

הכרעה העובדתית בתיק דנן מבוססת בעיקרה על הערכת מהימנותה של המתלוננת ושל הנאשם אשר העידו בבית המשפט וכאמור עדותה של המתלוננת וגרסתה נתמכים בראיות מחזקות. הערכת עדות ומהימנותם של עדים נבחנת על ידי בית המשפט על פי התנהגותם של העדים, נסיבות העניין ואותות האמת המתגלים במהלך המשפט" (אפנה לסעיף 53 לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971).

57. כאמור, הגעתי למסקנה שעדותה של המתלוננת היא מהימנה וקוהרנטית והתרשמתי באופן ישיר כי המתלוננת חוותה את האירועים מושא כתב האישום. הגם שניתן למצוא סתירות מסוימות בעדותה של המתלוננת לא מצאתי כי מדובר בסתירות של ממש אשר מקעקעות את גרסתה עד כדי קריסת ראיות התביעה.

מנגד עומדת גרסתו המתפתחת של הנאשם כפי שיפורט בהמשך שבתחילה הכחיש מכל וכל שנגע במתלוננת לא כל שכן גרם לה לחבלה ולאחר מכן בעדותו של הנאשם בבית המשפט הודה שהזיז את ידה מההגה ואף אישר כי יתכן שהמתלוננת נפגעה כתוצאה מכך. בעדותו בבית המשפט וגם בחקירתו עשה הנאשם כל שניתן על מנת להכפיש את שמה של המתלוננת והציגה באור שלילי. המתלוננת על אף ניסיונותיו של הנאשם הצליחה להעיד בצורה קוהרנטית ולטעמי כנה באשר לקרות האירוע תוך שהיא הודפת את טענותיו של הנאשם אחת אחר השניה.

58. גם אם נזקקה ב"כ המאשימה לעיתים לרענן את זיכרונה של המתלוננת אין בכך כדי לכרסם במהימנותה של המתלוננת. המדובר בנושאים שוליים לעיקרי תלונתה של המתלוננת, ולא מצאתי כי מדובר בפערים מהותיים שיש להם השלכה על מהימנותה.

הנה כי כן, לאחר שבחנתי את כל הראיות ושקלתי את גרסתה של המתלוננת ועדי התביעה מזה, ואת גרסתו של הנאשם מזה, לא נותר בליבי כל ספק, כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת. מצאתי את עדותה של המתלוננת מהימנה. לעדותה של המתלוננת נמצאו חיזוקים רבים. לעומת זאת, מצאתי, כי בעדותו של הנאשם נמצאו סתירות רבות, חוסר היגיון.

קביעת ממצאים עובדתיים

האם המתלוננת החזיקה והסיטה את ההגה בזמן נהיגה ובכך סיכנה את עצמה ואת הנאשם.

59. הנאשם טען בבית המשפט כי המתלוננת שכעסה עליו לאחר שהתכתב עם בחורה אחרת, הסיטה את ההגה בזמן הנסיעה מספר פעמים ובכך סיכנה את הנאשם ואת עצמה דבר שגרם לנאשם לתפוס לדבריו את ידה ולהזיזה תוך שלטענתו הוא השתמש ב"כוח מינימאלי" או "כוח סביר".

60. גרסה זו של הנאשם היא גרסה מתפתחת אותה שדרג הנאשם פעם אחר פעם. בחקירתו במשטרה הכחיש הנאשם שנגע בידה של המתלוננת או פגע בה באופן כלשהו. יתירה מכך, הנאשם טען שהמתלוננת גרמה לעצמה את החבלות, דברים שלאחר מכן התכחש להם בעדותו בבית המשפט. גרסתו של הנאשם כי המתלוננת סיכנה את הנסיעה בהתנהגותה אמנם מצאה ביטוי בחקירה ואולם הנאשם לא ציין כי הזיז את ידה על מנת לנקוט באמצעים כלשהם להפחתת הסיכון בכביש וגרסה זו הועלתה לראשונה רק בזמן עדותו של הנאשם בבית המשפט ובסיכומי ההגנה, שם טען הסנגור לסייג לאחריות פלילית בטענת הגנה של צורך.

61. עיקר עדותו של הנאשם בבית המשפט התמקדה בגרסתו זו של הנאשם בה "ריכך" את הכחשתו ולמעשה הודה כי פגע במתלוננת ואולם עומדת לו הגנת הצורך (שכן לא יכול היה לטעון טענת הגנה שעניינה צורך). למען שלמות התמונה אציין כי המתלוננת לא נשאלה בחקירתה הנגדית באופן מפורש לגרסתו של הנאשם ולא עומתה עם גרסת הנאשם בעניין זה. במהלך חקירתה הנגדית נשאלה המתלוננת בתוך שאלה כללית המתייחסת לחבלות ולהשלכת הטלפון הנייד של הנאשם ובתשובתה המתלוננת שללה שנגעה בהגה בזמן הנסיעה. המתלוננת שללה גם שפגעה בעצמה וכן שללה שכעסה על הנאשם כיוון שהתכתב עם בחורה אחרת אלא טענה שהנאשם סיכן את נסיעתם בכך שסימס בזמן הנהיגה ועל כן השליכה לו את מכשיר הטלפון מהחלון. הגם שמדובר באקט קיצוני מצדה של המתלוננת, אני נותנת אמון בגרסה זו. אין כל מחלוקת שהמתלוננת השליכה את הטלפון הנייד מהחלון, דבר שגרם לנאשם לכעס רב וחמתו בערה בו. ניכר גם בעדותו של הנאשם בבית המשפט כי נושא זה היה בדמו והוא התמקד פעם אחר פעם בעניין השלכת הטלפון מהחלון.

62. כאמור, לא ניתן להתעלם מהודאת הנאשם במהלך עדותו בבית המשפט שתקף את המתלוננת בין אם לדבריו "הזיז" את ידה או "**הפעיל כוח סביר ומינימאלי**". העובדה היא שהנאשם פגע במתלוננת ולא המתלוננת פגעה בעצמה כפי שטען בחקירתו ועל דין גרסה זו להידחות. בהיותה שקרית.

63. גרסתו של הנאשם אינה עומדת בהיגיון והשכל הישר. חזקה על הנאשם שלו חשש לחייו בשל הסטת ההגה, היה נוקט באמצעים על מנת למנוע את הסיכון. אינני מקבלת עדותו של הנאשם שמאחורי רכבו היה אוטובוס ועל כן לא עצר את הרכב. הנאשם לא בחל בכל אמצעי על מנת לעצור את רכבו באמצע הכביש על מנת לקחת את מכשיר הטלפון שהשליכה המתלוננת מהחלון ולהשיבו לידיו גם כאשר לגרסתו המתלוננת השליכה את הטלפון הנייד מהחלון הקרוב לנהג, משמע הטלפון הושלך לאמצע הכביש הסואן. לפיכך, ככל שהנאשם היה בסכנה כפי שהעיד היה בוודאי מוצא את הדרך למזער את הסיכון ולעצור את הרכב והיה מבקש מהמתלוננת לצאת מן הרכב אולם הוא לא עשה כן. גרסתו המתפתלת של הנאשם היא פרי הראיות שהוצגו בפניו והעובדה שהנאשם אמנם בתחילה אמר בחקירתו שהמתלוננת נגעה בהגה אך מנגד טען שלא נגע בה בנסיעה ולא פגע בה, דבר שהתברר כגרסה שקרית שיש בה כדי להשליך על התרשמותי כי מדובר בגרסה מתפתחת שאיננה נשענת על ראיות כלשהן.

בעניין זה אציין כי הנאשם סתר עצמו פעם אחר פעם באשר למקום בו המתלוננת הסיטה את ההגה (בתשובתו לכתב האישום השיב הנאשם שהמתלוננת ניסתה להסיט את ההגה). גם בעדותו גרסתו בעניין זה היתה מתפתחת, החל ממספר הפעמים שהמתלוננת נגעה לכאורה בהגה לדבריו ועד למיקום קרות האירועים.

64. לפיכך, לאור כל האמור אני קובעת כי המתלוננת לא נגעה בהגה בזמן הנסיעה ולא סיכנה את הנאשם ואת חייה.

האם הנאשם איים על המתלוננת

65. חרף הכחשתו של הנאשם בחקירה כי איים על המתלוננת, בעדותו בבית המשפט הודה שאיים עליה ואמר לה שאם תמשיך יכה אותה ואמר **לה ש"זה יגמר רע"**. גם באשר לאמירה: **"אני אתן לך פצצה"** הנאשם הודה כי הוא

"זוכר משהו כזה" והוסיף בעדותו : "אני לא זוכר זאת בדיוק כך אני זוכר שהיה סוג של הרתעה בקטע של להרגיע אותה. אני זוכר שאמרתי לה תירגעי, אם לא אני לא אחראי על המעשים שלי". הנאשם אף לא הבין את מהות מעשיו ואת חומרתם בכך שאמר: "גם אם רציתי להפחיד את מ' ורציתי שהיא תעשה מה שאני אומר לה לעשות, מה לא בסדר בזה?". ובהמשך אף הודה שרצה להפחיד את המתלוננת כאשר נשאל על כך ואמר : " במידה מסוימת כן".

66. לגרסתה של המתלוננת הנאשם התקשר לאחר האירועים למתלוננת ואיים עליה באומרו לה שאם תגיש תלונה עבריינים יבואו אליה ויטפלו בה ודרש שתבטל את התלונה, הנאשם אמנם הכחיש שאמר את הדברים ואיים על המתלוננת, אך קשר עצמו לשיחה זו בכך שאישר שהתקשר אליה אך לצורך הרגעת הרוחות, אמר ולא הוסיף. על כן אני סבורה לאחר שנתתי אמון בגרסת המתלוננת שהנאשם איים על המתלוננת כמפורט בכתב האישום.

האם הנאשם תקף את המתלוננת

67. כאמור בתחילה בחקירתו של הנאשם במשטרה הכחיש מכל וכל שתקף את המתלוננת ופגע בה וטען שהמתלוננת פגעה בעצמה. בתשובתו לכתב האישום טען שהמתלוננת סיכנה את הנסיעה ועל כן הזיז את ידו ויתכן שפגע במתלוננת. בעדותו של הנאשם בבית המשפט אמר שהזיז את ידה של המתלוננת עם ידו ויתכן שכתוצאה מכך נחבלה המתלוננת. לכל הדעות מדובר בגרסה מתפתחת ואף ניתן לומר שמדובר בגרסה כבושה. גרסתו של הנאשם בבית המשפט מחזקת את גרסתה של המתלוננת כי הנאשם תקף אותה ופגע בה. הסיבה לכך שנויה במחלוקת וכאמור, אינני נותנת אמון בגרסת הנאשם כי עשה כן על מנת למנוע תאונת דרכים. הנאשם תקף את המתלוננת כפי שהעידה המתלוננת וחיזוק לכך ניתן למצוא בת/12 תצלום החבלות כפי שתועדו על ידי המתלוננת.

68. חיזוק נוסף לגרסת המתלוננת ניתן למצוא עדותו של העד אלעד שסיפר בעדותו שראה את המתלוננת עם שפה נפוחה ומדממת מיד לאחר המפגש עמה כשהמתלוננת יצאה מרכבו של הנאשם כשהיא צועקת לעזרה. מדובר בעד נטרלי ואובייקטיבי שמצאתי את עדותו מהימנה ללא כל רצון לסייע בעדותו למתלוננת ואשר סיפר את שראה ושמע. הנאשם היה אחוז אימה וכעס כשהמתלוננת השליכה את הטלפון הנייד שלו. בעדותו ניסה לשכנע את בית המשפט כי היה מאופק ושלט בעצמו ואולם ניתן היה להתרשם בנקל מהעובדה שהדבר כל כך הכעיס אותו עד כדי שאיבד את עשתונותיו. הביטויים בהם השתמש הנאשם : **"כוח מינימאלי"** **"כוח סביר"** **"לנטרל את המתלוננת"** כל אלה מלמדים על התוקפנות של הנאשם באותו אירוע כלפי המתלוננת ובוודאי שהתבטאויות אלו מלמדות על גיבוש יסוד נפשי הדרוש להוכחת עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

חיזוק לגרסת המתלוננת באשר לחבלה שנגרמה לה היא התעודה הרפואית שהוגשה בעניינה של המתלוננת (ת/1) . מהתעודה הרפואית עולה שלמתלוננת חתך בשפה העליונה מימין עם מעבר לחלל הפה ובוצעו תפרים. כמו כן עולה מחוות הדעת על חבלה ביד שמאל וכאב באצבע ונצפתה המטומה באצבע.

69. חיזוק למצבה הנפשי של המתלוננת ומצבה מיד לאחר האירוע ניתן למצוא בעדותו של אלעד. כאמור מדובר בעד נטרלי שראה את החבלות של המתלוננת, התרשם שהותקפה וכך מסר גם למשטרה. זאת ועוד, העד שמע את צעקותיה של המתלוננת והיה ואף ראה ושמע את הנאשם, שמיד לאחר מכן נמלט מהמקום. המתלוננת מסרה לעד אלעד מיד לאחר האירוע שהנאשם תקף אותה ופגע בה ועל כן מדובר באמרת קורבן עבירה מיד בסמוך לאחר האירוע, אמרה המהווה חריג לעדות שמועה.

70. סעיף 9 לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות") קובע חריג לכלל האוסר עדות מפי השמועה וקובע כי:

"עדות על אמרה שנאמרה בשעה שנעשה, לפי הטענה, מעשה עבירה, או בסמוך לפניו או לאחריו, והאמרה נוגעת במישרין לעובדה השייכת לענין, תהא קבילה אם אמר אותה אדם שהוא עצמו עד במשפט."

מיד בתום האירוע המתלוננת פתחה את דלת הרכב כאשר הנאשם האט את הרכב ועצר והמתלוננת יצאה מהרכב בצעקות, גרסה זו מקבלת חיזוק מעדות אלעד וסיפרה לו שהנאשם תקף אותה ופגע בה.

הדברים שמסרה המתלוננת נמסרו על ידה באופן ספונטני ומידי, סמוך לאחר האירוע, והם נוגעים במישרין לעובדות השייכות לענין ועל כן הם קבילים לאמיתות תוכנם.

המתלוננת העידה בבית המשפט ועל כן, הדרישה כי אומר האמרה יהיה עד במשפט, מתקיימת אף היא. לענין זה ראו ע"פ 2013/19 מנחם נ' מ"י 13.8.20 סעיף 48 לפסק הדין, ע"פ 8050/17 פלוני נ' מ"י (31.10.18) וגם ע"פ 897/12 סלהב נ' מ"י (30.7.12).

הערכת מהימנות עדות הנאשם

71. כמפורט לעיל גרסתו של הנאשם אינה עולה בקנה אחד עם התשתית הראייתית בתיק ועם השכל הישר. לפיכך, מצאתי שגרסתו של הנאשם איננה אמינה ונעדרת סממנים של אמת.

72. אי מתן הסבר לראיות מסבכות או מתן הסבר בלתי סביר יש בהם כדי למוטט את אמינות גרסת הנאשם. הסבריו של הנאשם לראיות שלחובתו ולראיות המסבכות צריך להיות מגובה בראיות או עדויות כלשהן ובמקרה שלפנינו כאמור אין כך הוא הדבר.

מחדלי חקירה

73. הנאשם טען באמצעות בא כוחו למחדלי חקירה. כך למשל טוען הסנגור כי לא בוצעו פעולות חקירה על

מנת לבחון גרסת המתלוננת באשר לתקיפתה והעובדה שהיה מקום לבדוק את רכבו של הנאשם. המתלוננת אמנם העידה שזלג דם על ריפודי הרכב ורכבו של הנאשם לא נבדק, ואולם נוכח העובדה שישנו עד נטרלי שמציין כי ראה את השפה העליונה של המתלוננת מדממת, הרי שגם אם היה נבדק רכבו של הנאשם לא היה בו כדי לסייע לנאשם או להפריך או להחליש מעדותה של המתלוננת בעניין החבלה, עדות הנתמכת בראיות חיצוניות.

74. טוען הסנגור בסיכומיו כי טענתה של המתלוננת שהנאשם התקשר לאחר מכן ואיים עליה אינה נתמכת בראיות כלשהן ואולם, הנאשם עצמו אישר שהתקשר אל המתלוננת וזאת על מנת להרגיע את הרוחות לדבריו. כך שאין מדובר במחדל חקירה לעצם העובדה שהנאשם התקשר למתלוננת ומאחר וקבעתי כי הנאשם איים על המתלוננת כמפורט לעיל, לא מצאתי כי מדובר במחדל חקירה.

75. בעניין מחדלי חקירה אציין שהנאשם חזר בעדותו על דרישתו לקבל לידיו את הטלפון הנייד שלטענתו מכיל ראיות חיוניות שיש בהן כדי לחזק את גרסתו ולסייע להגנה. בהסכמת המאשימה הושב לנאשם הטלפון הנייד על מנת שלא לפגוע בהגנתו וניתנה לו שהות לכלכל צעדיו ולטעון טענות הגנה ככל שיסבור שיש כאלה לאחר בחינת הטלפון הנייד שהכיל לדבריו הקלטות שיחות רבות בינו לבין המתלוננת.

בהודעה שנשלחה לבית המשפט, ציין סנגורו כי הטלפון שהתקבל שבור עם סוללה שמתרוקנת במהירות כנראה נוכח הזמן שחלף ועל כן לא ניתן להפיק את מלוא הראיות מהטלפון. בעניין זה לא הוגשה כל ראיה לכך שלא ניתן לשחזר את השיחות או הנתונים שעל הטלפון הנייד של הנאשם. יצוין שהטלפון הנייד נתפס כשהוא שבור (כך על פי עדותו של הנאשם).

הימנעותו של הנאשם מהבאת ראיות אשר יתמכו בגרסתו יש בה כדי לקבוע כי לו היו בידיו של הנאשם ראיות כאלה בוודאי היה מציגן. סוגיית הטלפון הנייד של הנאשם היא סוגיה שנתפסה על ידי הנאשם כמשמעותית ולפיכך, יש לתהות מדוע בסופו של יום לאחר שהנאשם טען פעם אחר פעם יש לו ראיות להוכחת חפותו לא הציגן. לנאשם ניתנה הזדמנות פעם אחר פעם, לרבות בסיום פרשת ההגנה להביא הקלטות או ראיות שיתמכו בגרסתו אך הוא לא עשה כן.

76. כידוע, מחדלי חקירה אינם מובילים בהכרח לזיכוי, ויש לבחון ביחס לכל מחדל אם קופחה הגנתו של הנאשם (ע"פ 6460/12 **אחמד נ' מדינת ישראל** (2.4.14); ע"פ 875/12 **אבו טהה נ' מדינת ישראל** (7.1.13); ע"פ 2404/09 **אלחמידי נ' מדינת ישראל** (1.9.09); ע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** (20.4.09); ע"פ 557/06 **עלאק נ' מדינת ישראל** (11.4.07); ע"פ 5386/05 **אלחורטי נ' מדינת ישראל** (18.5.06)).

לעניין נפקות מחדלי חקירה אפנה לע"פ 2840/17 **ניאזוב נ' מדינת ישראל** (4.9.2018):

"השאלה אותה נדרש בית המשפט לבחון היא האם מחדלי החקירה מקימים חשש כי הגנתו של הנאשם

קופחה, מכיוון שנוצר לו קושי להתמודד עם חומר הראיות נגדו או להוכיח את גרסתו שלו... נפקדותו של מחדל החקירה תלויה, אפוא, ב'תשתית הראייתית שהניחה המאשימה ובספיקת אותם מעורר הנאשם, והמסקנות תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין' ".

בענייננו לא מצאתי כי המשטרה נמנעה מביצוע פעולות חקירה הכרחיות שהיה בהן כדי להביא לזיכוי של הנאשם.

77. סיכומי של דבר, שאני סבורה שאין בתיק זה מחדלי חקירה ופעולות חקירה שהמשטרה נמנעה מלבצע אותן ועל כן אני דוחה טענות ההגנה באשר למחדלי חקירה.

האם עומדת לנאשם הגנת הצורך

78. הנאשם טען כי עומדת לו הגנת הצורך וזאת נוכח העובדה שהמתלוננת נגעה והסיטה את ההגה בזמן שהנאשם נהג ברכב, דבר שהעמיד את השניים בסיכון חיים ולהתרחשות תאונת דרכים.

79. הגם שדחיתי עובדתית את טענת הנאשם כי המתלוננת הסיטה את ההגה ולמעלה מן הצורך התייחס בתמצית לטענות ההגנה בעניין זה.

80. טענה ההגנה כי הנאשם המשיך בנסיעה עם המתלוננת לאחר שהמתלוננת הציקה לו, זרקה לו את הטלפון הנייד וחרף זאת הנאשם המשיך בנסיעה וטען שבמקום בו נסע לא ניתן היה לעצור את הרכב. זאת ועוד, הנאשם ציין שמאחוריו נסע אוטובוס ומדובר היה בכביש צר ובמצב זה אילו הנאשם היה עוצר הדבר עלול היה לגרום לתאונה שתסכן את חיי נוסעי הרכב. בשל האמור טענה ההגנה הנאשם עמד בכל התנאים שנקבעו בפסיקה ועומדת לו הגנת הצורך בכך שנקט בפעולה של הסטת ידה של המתלוננת.

81. גם אם אבחן הרבה למעלה מן הדרוש להכרעה בתיק זה, את תנאי הסייג, אני סבורה שהנאשם כלל אינו עומד בתנאים המצטברים הקבועים בחוק. נוכח כל האמור, מצאתי לדחות טענות ההגנה מראשיתן ועד סופן, ואני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

על פי התנאי שבסיפא לסעיף 34א לחוק העונשין הרי שיש להוכיח שלא היתה דרך אחרת אלא לעשות את המעשה אשר היה דרוש באופן מידי להצלת החיים. לנאשם היו דרכים אחרות רבות מלבד תקיפת המתלוננת ופגיעה בה, זאת גם אם הייתי מקבלת את גרסתו, גרסה אותה דחיתי ולא היתה מהימנה בעיני. ועל כן אני מוצאת לדחות את טענת ההגנה לסייג לאחריות פלילית.

סיכום

82. אשר על כן, לאור כל האמור והמפורט לעיל שוכנעתי כי המאשימה הוכיחה מעל לכל ספק סביר את אשמתו של הנאשם ואני מרשיעה אותו בעבירות של איומים (2 עבירות) - עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין, ועבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ד אדר א' תשפ"ב, 15 פברואר 2022, במעמד הצדדים